Evenwicht

12 februari 1976
lezing 228

“Ik groet jullie, beste vrienden. Wees allen gezegend.

Ook nu weer kom ik even met grote vreugde jullie wereld binnen om je een nieuwe stap aan te bieden, waarmee je je voordeel kunt doen. Je moet er alleen wel zelf voor kiezen. Ik heb al aangekondigd dat ik het in deze lezing over evenwicht wil hebben. Evenwicht is namelijk de bindende kracht van het universum. Als er geen evenwicht was, geen bewustzijn van evenwicht en geen wet van evenwicht, zou alles uiteenvallen. Alle natuurwetten die jullie kennen en ook de wetten die jullie ‘bovennatuurlijk’ noemen omdat je ze niet kent en omdat ze met een ander niveau van werkelijkheid samenhangen, zijn wetten van evenwicht. Zowel hun oorsprong als hun einddoel is evenwicht. En dit evenwicht is niet een koel, mechanisch, toevallig gegeven, maar uitdrukking van een ongelofelijk intelligent en doelmatig plan.

Ieder aspect van de wet van evenwicht is uitermate zinvol en heeft een eigen bewustzijn. Om te beginnen zijn er de natuurwetten waarin je al, tot op zekere hoogte, deze wet van evenwicht kunt herkennen. Echter slechts tot op zekere hoogte, want ook de relatie met die niveaus van werkelijkheid waarvan jullie je niet bewust zijn, moet gehandhaafd blijven, anders konden deze wetten niet bestaan. En dat geldt ook voor jullie lichamelijke bestaansvorm: die is alleen maar mogelijk in samenhang met je leven op andere niveaus van werkelijkheid. Dit geldt voor alles: niet alleen voor entiteiten, maar ook voor universele wetten.

Alle planetenstelsels worden door deze zinvolle wetten bijeengehouden. Als dit niet zo was, dan zouden ze hun samenhang verliezen, de planeten zouden met elkaar in botsing komen en het hele systeem zou uiteenvallen. Precies zo is het in de microkosmos, in het menselijk lichaam. Het menselijk lichaam wordt bijeengehouden door een

soevereine wet van evenwicht, waar jullie menselijke wezens nog geen weet van hebben. Als deze wet niet zou gelden, zouden al je cellen en deeltjes als los zand aan elkaar hangen en de fysieke structuur van je entiteit zou geen geheel meer kunnen vormen.

De wet van de zwaartekracht, alle natuurkundige, scheikundige en biologische wetten, alle wetten van elke in jullie fysieke werkelijkheid denkbare wetenschap, wordt gestuurd door het principe van de grote wet van evenwicht. Enkele van die wetten zijn voor jullie geleerden zonder meer duidelijk. Andere zijn gecompliceerder en nog in nevelen gehuld.

In de hogere wiskunde ligt de sleutel tot deze wetten. Maar ook nu spreek ik weer over een wiskundig niveau dat buiten jullie werkelijkheid ligt. En slechts een paar verlichte mensen hebben gevoeld dat in de mathematica de sleutel tot het universum, de sleutel tot de schepping te vinden is.

Evenwicht bestaat op elk niveau. Op fysiek niveau is evenwicht orde en schept orde. Onevenwichtigheid is wanorde, maar schept niet nog meer wanorde (alleen tijdelijk en tot op zekere hoogte) want tijdelijke wanorde is slechts een aanzet tot orde van een hoger plan. Op emotioneel niveau betekent evenwicht harmonie, een harmonie van gevoelens. Dit leidt tot meer harmonie. Onevenwichtigheid betekent natuurlijk disharmonie, negatieve gevoelens. Disharmonie moet uiteindelijk, juist door die disharmonie, leiden tot een grotere harmonie van hoger orde. Op mentaal niveau betekent evenwicht een gezonde stabiliteit en dat leidt tot meer evenwicht en gezondheid. Onevenwichtigheid op mentaal niveau betekent geestelijke labiliteit. Dit zal altijd tijdelijk zijn en uiteindelijk moet dat leiden tot grotere gezondheid op een hoger plan. Dat is het grootse van de goddelijke wet, dat desintegratie slechts een stap is tot de weg naar integratie. Alles moet onherroepelijk leiden tot integratie, orde, harmonie, licht, evenwicht, liefde, inzicht en gezondheid.

De wet van evenwicht is dus altijd gericht op eenheid en heelheid. Evenwicht wil ook zeggen: de juiste maat, bij alles wat je in jullie stoffelijke wereld ervaart aan lichamelijke gewaarwordingen. Op dit bewustzijnsniveau doen de goddelijke verschijningsvormen zich voor als tegenstellingen, maar zoals ik al zo vaak heb gezegd: dat zijn het niet. Neem nu warmte en kou. In de juiste maat zijn beide onmisbaar

voor een harmonisch leven. Elk van beide heeft een eigen doel, een eigen functie, een eigen betekenis in het grotere geheel. Beide symboliseren ze creatieve krachten en impulsen die voor het geestelijk leven onontbeerlijk zijn. In gematerialiseerde vorm zijn ze onmisbaar voor fysieke groei en instandhouding van het leven. Ik heb het nu niet over vastgestelde 'temperaturen', want er bestaat hierin geen norm die voor iedereen toepasbaar is. Wat warm en koud is kan enorm verschillen in de diverse culturen en gebieden waar mensen allemaal weer hun eigen samenlevingsvorm hebben. Een tropische regen kan juist 'koud' genoeg zijn om een begin van disharmonie te verhelpen. De milde poolzon kan net warm genoeg zijn om daar het evenwicht te herstellen of in stand te houden.

Als er geen evenwicht is, wordt aangename warmte een ondragelijke hitte en zuiverende kou kan een ijzig bevriezen worden. Beide kunnen, als ze buiten maat en proportie zijn, voor tijdelijke levensvormen de dood betekenen. Hetzelfde geldt voor elke andere fysieke - en trouwens ook voor elke emotionele of mentale - verschijningsvorm. Maar laten we ons nu tot het stoffelijke beperken. Neem licht en duisternis. Evenwicht tussen deze twee schept een schitterende harmonie en voorziet precies in wat de mens in dit opzicht nodig heeft maar in de dualistische misvatting lijken ze tegengesteld. Hoewel ze een manifestatie zijn van de dualistische bewustzijnstoestand, vormen ze toch samen een geheel en vervullen ze een doel. In het donker van de nacht kom je tot rust, bij het heldere licht van de dag ontplooi je je, ben je actief, ontwikkel je je en ga je vooruit. Dit is een symbolische uitdrukkingsvorm van het innerlijk niveau waar je evenwicht nodig hebt tussen activiteit en rust. En wanneer deze beide kanten uit balans raken, door overdrijving van de ene en verwaarlozing van de andere, ontstaat chaos, wanorde en tijdelijke desintegratie.

Dit gericht zijn op evenwicht geeft duidelijk blijk van de rijkdom, schoonheid, wijsheid en liefde van de Schepper. Elke levende entiteit heeft het in zich om intuïtief het evenwicht te kunnen vinden dat alles verbindt.

Terwijl de evolutie voortschrijdt en het licht van de schepping de ruimte steeds volledi ger tracht te vullen, maken zich 'deeltjes' bewustzijn en energie los en scheiden zich ogenschijnlijk af van het geheel. In een poging de ruimte te doordringen en te vullen, heeft deze tijdelijke, schijnbare afscheiding een functie: spiritualiteit en licht

brengen in de ruimte. Langzaam maar zeker komt het moment dat de onafgebroken voortgaande beweging de leemten van bewustzijn vult en naarmate de ruimte er verder van door drongen raakt, wordt de oorspronkelijke eenheid weer hersteld. Het goddelijke heeft zich daarbij - als ware het een zee - naar alle kanten verspreid en blijft zich steeds verder en dieper verspreiden. Tijdens dit proces van onafgebroken uitbreiding maken de voorlopers zich los en wanneer de beweging zich voortzet, voegen ze zich weer bijeen en vullen de ruimte steeds meer. Bij deze beschrijving ben ik wel gedwongen termen te gebruiken als ‘later’, ‘nadat’ en dergelijke, en natuurlijk gaat het hier om denkbeeldige begrippen want het hele concept van tijd is hoe dan ook een illusie. Maar om deze voorstelling ‘op maat’ te maken voor jullie menselijk verstand, voor jullie bewustzijn dat op het moment gefixeerd is, moet ik wel in termen van tijd spreken. Dus uiteindelijk komen deze ‘deeltjes’ weer ‘terug’ in de voortgaande stroom van goddelijke heelheid en ontdekken hun oorspronkelijke band met het geheel. Het tijdelijke, schijnbare losgekoppeld zijn veroorzaakt ook altijd een tijdelijke en schijnbare onevenwichtigheid, met als gevolg daarvan chaos en desintegratie. Maar omdat er in dit hele gebeuren een alles omvattende zin en betekenis zit, zijn deze desintegratie en chaos echt alleen maar van voorbijgaande aard.

Met het steeds verder in de lege ruimte doordringen van het licht, wordt het evenwicht in toenemende mate verstoord en dit schept de illusie van afgescheidenheid. Hierover heb ik al vaak gesproken. Afgescheidenheid duidt altijd op een gebrek aan evenwicht. Maar juist dit gemis is de aanzet tot een nieuw en verder reikend evenwicht.

Het is erg belangrijk dat je dit goed beseft. De woorden alleen kunnen niet begrepen worden. Puur verstandelijk kun je niet begrijpen wat ik hier zeg. Maar wel kun je een innerlijk kanaal openen, een intuïtief kanaal en zo voeling krijgen met wat ik hier zeg. Misschien lukt dat nog het beste door te voelen op welke gebieden je juist niet in evenwicht bent. Het proces van zuivering op dit pad is natuurlijk zonder meer een heel geschikte manier om het evenwicht te herstellen. Intuïtief ontdek je wat de juiste maat is. Niet hoe het precies moet, maar wel de mate, de mate waarin je tot een evenwicht komt: wanneer je je moet uiten, hoe en in hoeverre; wanneer je je moet inhouden, je krachten sparen; wanneer je tot daden moet komen of juist de dingen in alle rust op je moet laten inwerken. Allemaal zoeken jullie op deze en vele andere gebieden naar het juiste evenwicht, naar de juiste maat,

naar die ideale toestand, waarbij je vanzelf weet wanneer je je op de ene manier moet uitdrukken en wanneer op de andere; wanneer je je moet laten gelden en wanneer je flexibel moet zijn en een stapje terug doen.

Mensen hebben altijd veiligheid gezocht in onwrikbare en vastomlijnde regels die verdere afwegingen overbodig maken, zodat je niet meer bij je diepste gevoel, waar alleen je innerlijk licht helderheid kan scheppen, te rade hoeft te gaan. Maar zulke regels zijn niet meer dan denkbeeldige snelle oplossingen, die verhinderen dat je je spontane innerlijke bronnen ontdekt, je innerlijke werkzaamheid, de werkzaamheid van je goddelijke zelf, dat weet wanneer, wat en hoe; dat in elke situatie de juiste maat kent. Hier moet je bewust naar streven, zonder het direct te forceren, maar in het besef dat het mogelijk is. Besef dat je de kracht en de realiteit kunt voelen van je innerlijke kern, waar je spontaan weet wat er gedaan moet worden, hoe en wanneer.

Als je de juiste richting alleen met je verstand zoekt, zul je geneigd zijn je op regels te verlaten, op pasklare waarheden die tot op zekere hoogte misschien opgaan, maar die je niet overal en altijd kunt toepassen. Maar ook wanneer ze wel opgaan; ze hebben geen ‘basis’ als ze alleen uit de buitenste lagen voortkomen. Als je dit zo verlangde evenwicht in je handelen enkel vanuit je oppervlakkige persoonlijkheid probeert te bereiken, zal het resultaat altijd oppervlakkig en onbevredigend blijven; het is dan geen zinvol gedrag dat voortkomt uit je goddelijke kern.

Het werkelijk innerlijk evenwicht dat zo veel bevrediging en vervulling schenkt, vind je alleen als je de moeizame weg gaat door jezelf te zuiveren. Dan komt het er als een geschenk zomaar bij. Het lijkt van binnenuit te gebeuren, zoals ook liefde je van binnenuit schijnt te overvallen. Ja, je moet tot liefde bereid zijn, je moet bereid zijn tot oprechtheid, je moet naar evenwicht verlangen; je moet geloven dat leven in liefde, in waarheid, in evenwicht mogelijk is. Maar toch kun je het niet zomaar met je wil bereiken. Ook hier gaat het zo, dat binnen in je *de sleutel moet worden omgedraaid om de wijsheid vrij te maken waardoor je in evenwicht komt,* als resultaat van je inspanning en oprechte wens eerlijk tegenover jezelf te zijn.

Evenwicht kan nooit van buitenaf geforceerd worden; net zomin als

liefde of wijsheid, of verlichting, of vrede. Evenwicht is een goddelijke, spontaan optredende toestand. Evenwicht is gezondheid. Dit evenwicht, deze gezonde staat, moet tot in iedere vezel doordringen - zowel de fysieke als de energetische - wil je gezond zijn en goed functioneren. Cellen die zichzelf losmaken zijn ongezond geworden. Het evenwicht is verbroken. Een gezond lichaam houdt zichzelf in evenwicht.

Het bewustzijn dat een gezond lichaam doordrenkt en voedt, zorgt dat er evenwicht in je leven is - deels door inzicht, deels door intuïtie en zeker ook door middel van een positief ingestelde wil. Het meer waarachtige, dieper gewortelde, betekenisvolle, persoonlijke evenwicht kan met jullie wiskundige modellen en vergelijkingen niet worden aangegeven. Het is geen vaste formule en het gaat niet om gelijke percentages. Neem bijvoorbeeld het evenwicht tussen slapen en waken. Het juiste evenwicht hierin kan van persoon tot persoon verschillen, maar het is nooit zo, dat je tijd moet worden opgedeeld in gelijk verdeelde uren van rust en uren van wakker zijn. Van buitenaf gezien lijkt er geen evenwicht te bestaan als je acht uur slaapt en zestien uur actief bent. Maar als het om een innerlijk evenwicht gaat, kan dit voor jou precies de juiste maat zijn. En zo is het ook voor veel andere dingen. Je kunt dus lang niet altijd aan de buitenkant afmeten of er een innerlijk evenwicht bestaat.

Ditzelfde principe wordt nog duidelijker als we het toepassen op je innerlijke houding. Hoeveel tijdsdelen zou je bijvoorbeeld willen reserveren om agressief, naar buiten gericht, assertief te zijn en hoeveel om ontvankelijk, in rust, meditatief te zijn. Het zou toch absurd zijn om hier uit te gaan van een ogenschijnlijke gelijkheid, een ogenschijnlijk evenwicht? Net zo absurd als om te beweren dat je pas spiritueel bent als je je nooit assertief of agressief opstelt, of dat je alleen sterk en handelingsbekwaam bent als je alle ontvankelijkheid en zachtheid uitbant. Ik wil maar zeggen dat het juiste evenwicht met jullie wetenschappelijke kennis niet gemeten of berekend kan worden. Je moet het aanvoelen. Je moet het in jezelf weten te vinden.

Dit innerlijk evenwicht komt voort uit een ander soort wiskunde, een andere maateenheid, met een eigen wijsheid en op een niveau dat tot nog toe voor jullie bewuste waarneming niet toegankelijk is. Maar het manifesteert zich op indirecte wijze. In de ‘onregelmatigheid’ van de innerlijke werkelijkheid ligt het ware evenwicht. Daar zul je een

volkomen nieuwe manier ontdekken om te zien wat in evenwicht is en wat niet. Met andere woorden: het evenwicht in de innerlijke werkelijkheid is niet hoogdravend of mechanisch. Het heeft een diepere betekenis. Je weg te vinden in dit innerlijk levensritme is het doel van elk pad dat naar binnen leidt.

Als je geen enkel contact meer hebt met je innerlijke dimensies, moet je alle regelmaat, elke vorm van evenwicht, al je maatstaven louter verstandelijk zien te vinden. En dit loopt vaak uit op een zinloos geforceerd, tegen jezelf gericht gedragspatroon, waardoor het ware evenwicht zoek raakt. Je meet met heel andere maten dan waar het in wezen om gaat. Maar wanneer je bij je wezenlijke kern komt, met zijn levende stroom van intelligentie en wijsheid die werkelijk verder reikt dan het verstand alleen, dan ervaar je hoe je wordt bijeengehouden en gedragen door een evenwichtssysteem, van ongelofelijk schoonheid dat doelgericht te werk gaat. Er zijn eigenlijk geen woorden om dat te beschrijven! Je kunt er op vertrouwen, je leert je er aan over te geven. Je leert welbewust te rade te gaan bij dit systeem van evenwicht, dat altijd klaar staat voor wie daarop gericht is, voor wie zich ervoor openstelt en voor wie zijn persoonlijkheid erop afstemt door alert te blijven. Als je luistert naar deze regelmatig terugkerende, naar evenwicht strevende impulsen, voel je hoe je eigen innerlijk organisme onlosmakelijk verbonden is met een groter geheel dat zo verweven is dat het je menselijk begrip te boven gaat. Het is van een grootsheid die je verstand nog niet kan bevatten. Maar je kunt er wel iets van aanvoelen als je er deel van wilt uitmaken. En dat betekent altijd: de verleiding weerstaan om in de tijdelijke, beperkte orde van je kleine zelf te blijven hangen en erop vertrouwen dat je de ruimere orde van je grotere zelf zult vinden.

Als het je uiterlijk zo nu en dan eens tegen zit, verzet alles in je zich tegen die tijdelijke disharmonie en onevenwichtigheid, veroorzaakt door factoren die je je nog niet bewust bent. Je bent geneigd je schrap te zetten tegen die ontregelende, evenwicht verstorende situatie. Toch is het misschien juist diezelfde ontregelende en evenwicht verstorende situatie die je de kans biedt je uiterlijk vasthouden, je uiterlijke gevecht, je uiterlijke hardnekkigheid op te geven en een innerlijke harmonie en innerlijk evenwicht te vinden. Maar daarvoor moet je ruimte maken, je moet vertrouwen en geloven dat het mogelijk is en afwachten tot het je echt duidelijk wordt.

Wat ik jullie zojuist gezegd heb, is heel belangrijk, vrienden. Het Christusbewustzijn is nu bezig door te breken in het menselijk bewustzijn op een innerlijk niveau van werkelijkheid. Dit gaat per definitie gepaard met het afbreken van de oude orde, het oude evenwicht en de verouderde maatstaven, zoals ook de oude, versleten zienswijzen, gevoelens, waarden en opvattingen erdoor worden afgebroken. Deze afbraak kan aan de dag treden in heel profane, 'simpele' dingen uit je dagelijks leven. Maar alleen als je bereid bent en ervoor openstaat om de diepere betekenis van de tijdelijke wanorde te zien, zal die nieuwe orde zich aan je tonen. Alleen als je het voorbijgaande ongerief van de tijdelijke ontregeling in dit licht kunt bezien, zul je een dieper evenwicht vinden, dat veel verder gaat en veel meer betekent dan wat je voorheen kende en tot stand bracht op een oppervlakkiger zijnsniveau. Maar dat oppervlakkiger zijnsniveau heb je misschien al achter je gelaten; misschien ben je het ongemerkt ontgroeid, zonder er bij stil te staan. Nu ben je klaar om dieper en verder te gaan en zowel naar buiten als naar binnen toe steeds dieper door te dringen in het werkelijke universum, om tenslotte een nieuwe evenwichtsstructuur te ervaren en aan te nemen; al zal die zich misschien aanvankelijk laten aanzien als onevenwichtigheid, eenvoudig omdat je niet meegaat in die beweging en je ertegen verzet.

Zijn hierover vragen?"

VRAAG: Is dat, wat u 'de tot evenwicht leidende factor' noemt een derde kracht, naast bijvoorbeeld het ondernemende en het ontvankelijke principe?

"Nee, de evenwicht scheppende factor is de onderliggende en verbindende kracht bij verschijnselen die zich voordoen als tegenstellingen. De evenwicht brengende factor is de samenhang, het verband. Het is de weegschaal, de brug zo je wilt. Het actieve en receptieve principe vertegenwoordigen alleen maar een van de vele wetten of verschijnselen of uitdrukkingsvormen in het universum, in het scheppingsplan. Maar laten we ons even houden bij dit voorbeeld: de actieve en de ontvangende principes. Het evenwicht is niet een derde factor, maar de verzoening van deze twee principes die een eenheid gaan vormen, waarin beide uitdrukkingsvormen op een zinvolle manier samengaan. Ik heb al eerder gezegd dat in het actieve principe ook altijd een ontvankelijk element moet zitten, zoals er ook in een toestand van ontvankelijkheid iets actiefs moet meespelen,

anders is er geen evenwicht.

Iemand kan alleen werkelijk actief zijn, als bij al die activiteit zijn geest toch ook ontvankelijk blijft, in rust, in harmonie. Dan wordt de actieve impuls tot wat ik wel noem: 'moeiteloze moeite of ontspannen inspanning'. Het is geen verbeten gezwoeg. Actief zijn is alleen maar zo moeilijk, inspannend en zwaar als het receptieve element ontbreekt. En juist omdat mensen niet zien dat ontvankelijkheid en rust deel uitmaken van activiteit, schrikken ze terug voor beweging, voor ontwikkeling, voor inspanning. Ze zijn geneigd stil te blijven staan, omdat inspanning zoveel moeite kost en zoveel van ze vergt. Maar als ze die inspanningen wat meer ontspannen konden hanteren, door ook het ontvankelijke element erin te betrekken, dan zouden ze niet bang zijn om te groeien, actief naar buiten te treden, op weg te zijn.

Precies zo veroorzaakt ontvankelijkheid, als er geen element van activiteit in zit, stilstand en doodsheid. Juist en met name die actieve en bewegelijke factor geeft aan de ontvankelijkheid iets alerts en wakkers, waardoor deze houding even levendig wordt als de actieve.

Als je de hoedanigheden of aspecten of uitdrukkingsvormen bekijkt vanuit de actieve en de passieve principes, dan zie je - en ik stel het nu ten behoeve van de aanschouwelijkheid uiterst simpel – dat het actieve principe is: beweging en actie en het ontvankelijke principe is: 'zijn', rust. Activiteit deelt uit, treedt naar buiten; het ontvankelijke ontvangt, blijft binnen. In activiteit wordt de energie samengebald, in ontvankelijkheid losgelaten. Als je beide weet te combineren, de eigen signalen omtrent het juiste evenwicht volgend, dan worden je daden en inspanningen vloeiend, moeiteloos, vol van rust en je ontvankelijkheid bruist dan van energie. In beide gevallen hebben alle kwaliteiten hun plaats en aandeel, alleen anders verdeeld. Als je actief bent, treden de beide principes in een andere verhouding en in andere combinatie op dan wanneer je ontvankelijk bent.

Er is dus niet zoiets als een derde kracht. Het zijn de proporties die het evenwicht bepalen en bewaren."

VRAAG: Ik heb een persoonlijke vraag die heel erg aansluit bij de lezing van vanavond. De pijn van het gebrek aan evenwicht in mijn leven wordt me nu duidelijk en ook dat er bij mijn uiterlijke wil een hoop ijdelheid en trots om de hoek komen

kijken, waardoor ik me forceer van het ene uiterste: alles maar goed vinden, tot het andere: mezelf alles ontzeggen. Dit gaat op voor heel veel dingen in mijn dagelijks leven - slapen, eten, liefde, van alles. Ik zou graag wat hulp krijgen om te begrijpen waarom dit zo is. Het lijkt haast alsof ik het gebruik om mezelf een gezicht te geven, iets 'speciaals', door zo van het ene in het andere uiterste te vervallen en mezelf dat gevoel van harmonie niet te gunnen.

"Deze vraag kan ik op verschillende niveaus beantwoorden. Er is bijvoorbeeld een niveau - het niveau van het lagere zelf - waar je de onevenwichtigheid opzettelijk zoekt, om jezelf als het ware te bewijzen: "zie je wel, het maakt allemaal niets uit!" Je wordt bevestigd in de overtuiging dat alle moeite vergeefs is; dat je toch alles verkeerd doet, dat het leven absurd is, dat je het net zo goed kunt opgeven. Dit voor wat het lagere zelf betreft. Het is heel belangrijk dat je je dit bewust wordt, dat je het doorziet en onderkent en het niet de kans geeft je te overheersen. En als je je ervan bewust wordt, dan kun je die 'stem' ook herkennen. Dan kun je je hart en je geest voor de leiding van je hoger zelf openstellen en vragen om naar evenwicht geleid te worden. Zoals ik al gezegd heb; dit kun je niet bereiken door verstandelijke vastberadenheid alleen. Die verstandelijke vastberadenheid moet gericht zijn op een zinvolle, innerlijke leiding.

Op een ander niveau is je onevenwichtigheid te wijten aan het feit dat je de realiteit en het belang van dat evenwicht niet kent. Misschien kunnen we die beide niveaus met elkaar in verband brengen; die houding van het lager zelf wordt mogelijk door deze onwetendheid. Je beseft niet dat beide uitingsvormen - rust en werk bijvoorbeeld - elk hun eigen plaats in je leven hebben. Dit geldt overigens voor alle andere uitdrukkingsvormen. Zonder een zekere mate van 'afzien' krijgt de voldoening iets oppervlakkigs en geeft daardoor geen echte vervulling meer. Dit bedoelde ik toen ik zei dat het zichzelf te niet doet.

Je moet jezelf gaan zien als iemand die zichzelf tot een bepaalde mate geeft en dan stopt. Stel je open voor de mogelijkheid dat er in jou een kracht is die weet van wanneer en hoeveel en doe een beroep op die kracht. Koester in je bewustzijn, in je gedachten- en ideeënwereld, een concept van wat evenwicht is, een concept waarin beide uitdrukkingen, die nu nog tegengesteld lijken, tot leven komen. Naarmate deze opvatting rijpt en tot inzicht wordt, zal je lager zelf niet langer met dat

spelletje uit de voeten kunnen, want je houdt het de waarheid voor.

Liefde en zegeningen stromen naar ieder van jullie en vloeien samen met de liefde en zegeningen die uitgaan van je eigen hoger zelf. De waarheid van het bestaan, de schoonheid van het leven, de kracht van je ware zelf, treden meer en meer op de voorgrond en verlichten je leven met een gezegend licht.

Vrede en liefde voor jullie allen. Wees gezegend!”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1975
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: 'Balance'.
Vertaling door Anke van der Meer in 1992; herzien in 2001 door A. en M. Mol.
© Stichting Gemeenschap Het Pad. *Uitgave 2009*

228/12